

Η ΝΤΟΥΛΑΠΑ

ΣΤΕΡΓΙΑ
ΚΑΒΒΑΛΟΥ

ΖΑΚΛΙΝ
ΠΟΛΕΝΑΚΗ

Η ντουλάπα
Στέργια Κάββαλου
Εικονογράφηση: Ζακλίν Πολενάκη
© 2021 Εκδόσεις ΠΟΤΑΜΟΣ & Στεργιωτή Κάββαλου
Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2021

Εκδόσεις ΠΟΤΑΜΟΣ
Ξενοκράτους 48, 106 76 Αθήνα, τηλ. 210 7231271
info@potamos.com.gr, www.potamos.com.gr

ISBN 978-960-545-171-4

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, σελιδοποίησης, εξωφύλλου και γενικότερα της όλης αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές, ηλεκτρονικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

 ποταμός

Το δωμάτιό μου δεν είναι ούτε μεγάλο ούτε μικρό.
Είναι ένα κανονικό δωμάτιο, με μπλε τοίχους
και άσπρο ταβάνι. Δεν έχει ούτε μπαλκόνι ούτε
σπουδαία θέα.

Εκεί κοιμάμαι, εκεί συχνά τρώω, εκεί ακούω
μουσική, εκεί παίζω, εκεί διαβάζω, εκεί χορεύω,
εκεί τραγουδάω, εκεί κοιτάζομαι στον καθρέφτη.

Τις περισσότερες φορές το κρεβάτι είναι
στρωμένο, τα μυρμήγκια, που μαζεύονται
από τα ψιχουλάκια που όλο και μου πέφτουν,
εξαφανισμένα, η μουσική χαμηλή, τα παιχνίδια
στις κούτες τους, τα βιβλία στα ράφια τους
και εγώ στην ντουλάπα μου.

Η ντουλάπα πιάνει πολύ μεγάλο μέρος του δωματίου, που τώρα μπορεί να είναι δικό μου, αλλά παλιά ήταν της μαμάς. Η μαμά είχε πολλά ρούχα, πολλά παπούτσια, πολλές τσάντες και, επειδή κάπου έπρεπε να τα βάλει, είχε ζητήσει από τον μαραγκό να της φτιάξει μια «ειδική κατασκευή, ευρύχωρη και γερή».

Στη ντουλάπα μου μπαίνω κάθε μέρα.
Ή, πιο σωστά, κάθε νύχτα. Όχι, δεν είναι επικίνδυνο.
Μπορώ να μπαίνω μέσα και να αναπνέω κανονικά.
Άσε που ΠΟΤΕ δεν κλείνω εντελώς τα φύλλα της.

Η μαμά, εκτός από αδυναμία στη μόδα, έχει και τη γνώμη ότι τα παιδιά πρέπει από μικρά να μαθαίνουν να κάνουν μόνα τους κάποιες δουλειές. Έτσι, τα δικά μου ρούχα ξέρω να τα μαζεύω από την απλώστρα και να τα τακτοποιώ μόνος μου. Όσα σιδερώνει η μαμά μετά τα αφήνει στο κάτω μέρος του κρεβατιού για να τα βάλω εγώ στη θέση τους.

Τα ρούχα αυτά δεν μου αρέσουν όλα. Τα περισσότερα είναι γκρι ή γαλάζια.

Αλλά και όσα είναι κίτρινα ή πράσινα έχουν πάνω τους ή αυτοκινητάκια ή σούπερ ήρωες ή δεινόσαυρους ή τρομερά ρομπότ. Μάλλον δεν είναι αρκετό να παίζω με αγωνιστικά, με τον Μπάτμαν και τον Ρόμπιν και με τεράστια πλαστικά τέρατα, πρέπει να τα φοράω κιόλας.

Εννοείται πως και τα σεντόνια και οι κουβέρτες μου αυτά έχουν πάνω τους, αφού «τέτοια έχουν τα αγόρια». Και εγώ είμαι αγόρι.

